

"Volia allunyar-me de Hollywood"

Dennis Quaid és el principal protagonista de 'Savoir', una pel·lícula produïda per Oliver Stone que tracta el tema de la guerra dels Balcans. L'actor parla amb EL TEMPS del seu paper en el film, però també d'altres treballs que porta entre mans.

Hi ha actors que sempre volen aparèixer a la primera plana dels diaris i revistes més prestigiosos del món. Uns ho fan perquè venen la seva vida privada i uns altres perquè treballen en grans superproduccions. No obstant això, Dennis Quaid hi surt quan s'ha de sortir. En aquesta ocasió l'actor ha vingut al nostre país per promocionar *Savoir*, primera pel·lícula americana rodada a Sèrbia després de l'acabament de la guerra a Bòsnia i amb un baix pressupost. Amb ell hi havia també el director, Peter Antonijevic, i l'actriu principal, Natasa Ninkovic.

Acostumats a veure Quaid en papers còmics com ara *El chip prodigiós* o en musicals com *Gran bola de foc*, l'actor ha sorprès tothom amb el personatge de Guy, un mercenari boig sense sentiments que assassina qualsevol que es posi davant seu.

—*Per què va voler fer el paper protagonista de Savoir, molt allunyat dels estereotips del cinema americà?*

—Buscava fer una pel·lícula fora de les grans superproduccions, un film que em digués alguna cosa, que parlés de sentiments. Volia allunyar-me de la màquina de Hollywood. Quan em va arribar el guió de *Savoir* gràcies a la productora d'Oliver Stone, el vaig llegir i de seguida vaig saber que volia fer en Guy. Va ser un guió commovedor, valent i que no feia propaganda sensacionalista de la guerra. A més a més, l'entusiasme de Gaga, el director, em va convèncer definitivament.

—*El rodatge d'aquest film va ser molt atípic perquè vostè és americà, el director és serbi, els maquilladors són italians, el cinematògraf britànic... gairebé semblava l'ONU. Quin ambient es va respirar i com va trobar el país?*

—Veritablement tots vam ser com de la mateixa família, vam intimar moltíssim. De fet, un cop acabat el treball, Gaga i jo ens hem convertit en grans amics. Tot l'equip va rodar a Montenegro, allunyats d'on va passar la guerra, en escenaris realment bonics. La veritat és que va ser increïble rodar escenes tan fortes en un lloc tan bonic. Mai no hagués dit que em trobaria en un país tan meravellós amb una gent tan plena de vida malgrat el que va succeir. Encara en guardo molt bons records.

—*Robert Orr, guionista de Savoir, va conèixer el Guy de veritat i va escriure la seva història. Va col·laborar vostè en alguns aspectes del guió?, què hi va posar de la seva personalitat?*

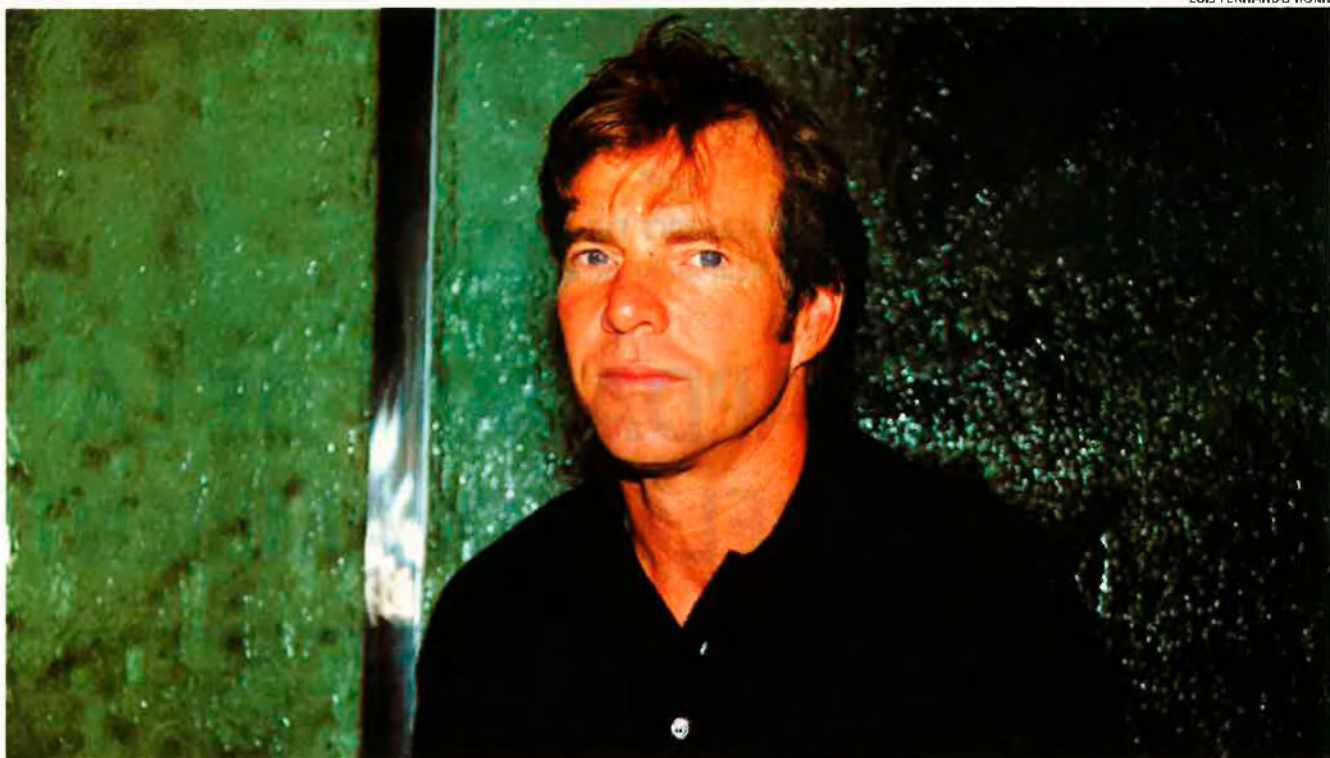
—No em vaig trobar mai amb el Guy de veritat però t'haig de dir que tot el que passa a la pel·lícula és real, excepte la relació tan estreta que tinc amb la dona i el seu nadó. Encara que en aquest cas no vaig afegir cap línia al guió, quan faig un paper sempre em pregunto "què faria si em trobés en la situació del meu personatge?" Sempre hi ha alguna cosa privada en les meves actuacions, i encara més en aquesta ocasió, ja que el guió em va arribar al cor. Però el que tinc molt clar és que un cop acabat el meu treball en una pel·lícula m'oblido del meu personatge perquè no vull que m'a-

fecti psicològicament.

—*Ser pare en la vida real l'ha ajudat a fer de Guy?*

—La veritat és que ser pare t'ho canvia tot. Cada dia és diferent, et penses cada cosa dues vegades, tens una visió més profunda sobre les coses més senzilles... sí, sí, que em va ajudar. El que passa és que rodar amb nens petits sempre és molt difícil perquè no saps mai què faran, no poden treballar durant moltes hores, els has de donar de menjar molt sovint, han de tenir una temperatura ambient adequada... Per sort, abans de co

"Va ser increïble rodar escenes tan fortes en un lloc tan bonic. Mai no hagués dit que em trobaria en un país tan meravellós amb una gent tan plena de vida malgrat el que va succeir. Encara en guardo molt bons records."

mençar a rodar vaig passar unes hores amb el nadó, i així tot va ser molt més fàcil.

—*Vostè és casat amb l'actriu Meg Ryan, l'ajuda la seva dona quan ha de triar un paper?*

—Sí, sí, quan ens arriben els guions parlem molt, ens donem opinions, i no tinc dubte que els seus consells són molt millors que els meus (*riu*). Però la qüestió és que quan un dels dos treballa l'altre es queda a casa cuidant del nostre fill, en Jack, que té sis anys. Abans d'actors som pares. De vegades és difícil mantenir aquest equilibri, però tinc sort perquè treballo en allò que m'agrada; treballo per viure, no visc per treballar, per això m'agrada el seu país.

—*Com se sent sabent que la seva dona és el símbol sexual de molts homes?*

—Meg és el meu somni, jo la vaig veure primer (*riu*). Ens vam conèixer a *El chip prodigioso* i des de llavors sempre hem estat junts. He estat un home afortunat de viure al seu costat; encara no sé com he tingut tanta sort.

—*Savoir és la primera pel·lícula americana que es fa a la República de Sèrbia des de l'acabament de la guerra. Quin missatge vol transmetre a la resta del món?*

—Aquest film és una revisió, una manera d'acostarse a la guerra. M'agradaria que el meu personatge ajudés la gent a veure la guerra d'una forma menys romàntica i plena d'herois. L'aspecte que més em va impactar va ser veure Sarajevo amb molts dels seus edificis enderrocats i els seus carrers plens de mines, però amb algunes famílies vivint enmig de tot això. Aquesta imatge d'esperança i d'il·lusió és el que m'agradaria transmetre i que en el món occidental, per molt segurs que ens hi trobem, no hi ha res permanent. No-

més cal adonar-se de la rapidesa amb què ha caigut un país com l'antiga Iugoslàvia.

—*Quina va ser la implicació real d'Oliver Stone, productor de la pel·lícula?*

—Bé, l'Oliver evidentment va llegir el guió i me'l va enviar, però com que estava enfeinat amb un altre projecte no va aparèixer gaire pels escenaris del rodatge. Però sí que va venir a la postproducció i va ajudar arguint les seves opinions. És un geni i va ser un plaer poder col·laborar amb ell.

—*Vostè és una gran estrella de Hollywood, creu que la seva participació en la pel·lícula ajudarà a la seva comercialització?*

—No sé què passarà, però espero que sí, de veritat, perquè és un film molt important. Al meu país la gent desconeix el que va passar realment a Bòsnia, no tenia interès, va reaccionar molt tard i no va donar una opinió clara. Espero que amb aquesta pel·lícula puguin reflexionar sobre la realitat perquè és una història molt dura. Ja veurem què passarà al novembre quan s'estreni als Estats Units. De moment la reacció ha estat bastant bona als països on s'ha estrenat.

—*Al juliol el canal nord-americà TNT emetrà el seu primer film com a director, com s'ha sentit darrere la càmera?*

—M'agrada contar històries amb imatges i com a director això et dóna la possibilitat de fer-ho com tu vols, a més a més de sentir-te com un déu (*riu*). Dirigir aquest *western* dramàtic actual, on també tinc un paper, ha estat increïble i penso fer-ho més sovint. A veure si el pròxim cop que vingui aquí puc mostrar un dels meus films.

"L'aspecte que més em va impactar va ser veure Sarajevo amb molts dels seus edificis enderrocats i els seus carrers plens de mines, però amb algunes famílies vivint enmig de tot això. Aquesta imatge d'esperança i d'il·lusió és el que m'agradaria transmetre."

Luis Fernando Romo